

wägi jowis jonna kartriisk tulla.
 Kelle tarwis anti piiripäätöist jact
 linnavahile (katsemehle) josp lajonnij
 kirjaj. eke oli üns tulejooa riigpue
 tatus papriileht, mis ja kodu tehtud
 oli. Seal mõnti: se wõrras wägi peab
 jaama jia linora lastus, talle peab
 nass wdati elut ja kõise ülepitanijst
 rahens päewant lubatoma. Hea
 küll. Wõeras jae lasti üue, kui
 kirjaj õigs ^{saarjõnnij} lid, ning õues jähi
 ta pidama. ^{Teigmes} ning piir
 weni tammujst rattahebuslega
 imker oma wäs ning ruidipäätöist
 laulimud laultjij.

Kust need wõeras meile tulnud?
 Kust jae jae meile jaanud?
 Meil oli õues kalmi wakti:
 Küle oli ukse uup wakti,
 Küle oli wõnnu wärawawakti;
 Küle oli puemis põlluwakti.
 Minunud nüüd uup wakti,
 Waibunud nüüd wärawawakti,
 Paja pugand põlluwakti;
 Lasanud wõeras josp tulla,
 daanud jae jalaja tulla.

Kiid meie teitid palume:
 Põhij josp piirpue!
 Põhij piirpõijisena! Oh sa taja parawana!
 Põhij oma päätud piiraj,
 Taja oma kalla tammuitagi,
 Et tee jö jötku meie jilou,
 Et tee jö jötku meie paafi,
 Meil on jillaad fibulista,
 Paaleid jillaad porgandiista,
 Silla äõnes äffelistas,
 Silla piirid wilinguista,
 Sillapaad parid luisid.
 Mele mehed põle jillaappad,
 Põijid põle pae panijad,
 Meil tulaad loonnijst jillaappad,
 Paadist pae panijad.
 Meie mehed aja metta mehed,
 Mettamehed, meue mehed,
 Pitna tee puuwärajai.?)
 Öiu, wõim wõerusepõ,
 Laoge maha laogud pealta,
 Laogud pealta, kiirud alta!
 Meil on tarjad tallipõijid,
 Meil on hõwid ammu hõitid,
 Latwid laukid, ladudaj,
 Kus wõib katta kõrwijidaj
 Eõta jini kallijidaj.

Wõid ei ole
 metta, piirid
 wäitawaj
 jitaall tall.